

عنوان مقاله:

شیوه های اجرایی اشعار محلی در ایران

محل انتشار:

فصلنامه شعرپژوهی (بوستان ادب)، دوره 9، شماره 3 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسنده:

حسن ذوالفقاری - هیئت علمی

خلاصه مقاله:

مطالعات شعرشناسی در ایران در دو حوزه شعر رسمی و شفاهی ممکن است. در حوزه شعر شفاهی مطالعات ممکن نمی شود مگر در تلازم و ارتباط آن با موسیقی؛ زیرا در ایران همواره شعر و موسیقی همراه و همسایه بوده اند. شکل های اجرایی اشعار عامه و محلی در ایران همواره گونه های متنوع داشته است. این تنوع انواع با تنوع اجرا نیز همراه است. هدف از این مقاله نشان دادن سنت های اجرایی متنوع اشعار عامه ایران و سوال اصلی آن است که ارتباط شعر و موسیقی عامه و نسبت آن را با هنرهای دیگر و شعر کلاسیک از همین منظر نشان دهیم و اینکه بدانیم در مناطق مختلف ایران چگونه شعر را اجرا می کرده اند. روش بررسی مطالعات میدانی بر اساس ۳۴۵ گونه شعر عامه در سراسر ایران و محصول تحقیقی گسترده و نتیجه اجرای طرح تحلیل اشعار عامه ایران است که در صندوق حمایت از پژوهشگران به اجرا درآمده است. روش بررسی، مطالعه اشعار محلی از سه منظر همراهی شعر با آواز یا ساز، فردی یا جمعی خواندن اشعار و از منظر اجرا با هنرهای دیگر (رقص و نمایش) است. در مقدمه نیز اشاره ای به اشعار عامه و ویژگی های آن می شود. در خلال مباحث به نام ها و روش های اجرای اشعار عامه در مناطق مختلف و آداب هریک و شیوه های آن مثل تکخوانی، دوخوانی و جمع خوانی اشاره می شود. مهم ترین خصیصه اشعار عامه جنبه های آوازی آن است که اغلب آن ها با آواز یا همراه ساز اجرا می-شود. هرگاه از شعر عامه سخن به میان می آید جنبه های آوازی مدنظر و تداعی می-شود.

کلمات کلیدی:

شیوه های اجرایی، اشعار محلی، آوازخوانی، تکخوانی، جمع خوانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1459039>

